

TEZA:

Rozpoznanie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny sprawy liczącej XV tomów akt, sporządzenie uzasadnienia orzeczenia na 37 stronach, w tym konieczność ustosunkowania się do każdego z 23 zarzutów odwołania, uzasadnia zasądzenie od Obwinionego kosztów postępowania w maksymalnej wysokości 3000 zł.

Sygn. akt: WO-10/21

POSTANOWIENIE

z dnia 1 marca 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Piotr Trębicki (sprawozdawca)

Sędziowie: S WSD Piotr Karwat

S WSD Leszek Krupa

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2022 r. w Warszawie na posiedzeniu sprawy radcy prawnego M. G., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem (...),

z powodu zażalenia obwinionego z dnia 13 grudnia 2021 r. na zawarte w pkt VII orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 7 lipca 2021 r. (sygn. akt: WO-10/21) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zawarte w pkt VII orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 7 lipca 2021 r. (sygn. akt: WO-10/21);
2. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpoznawał pod sygn. akt WO-10/21 środki odwoławcze wniesione od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (dalej „OSD”) z dnia 25 września 2020 r. (sygn. akt D 231/19). Na mocy orzeczenia OSD radca prawny M. G. został uznany za winnego popełnienia kilku deliktów dyscyplinarnych, za co wymierzone zostały mu „jednostkowe” kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu i w konsekwencji łączna kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

W wyniku rozpoznania środków odwoławczych od orzeczenia OSD Wyższy Sąd Dyscyplinarny (dalej „WSD”) wydał w dniu 7 lipca 2021 r. orzeczenie, na mocy którego:

- 1) dokonując pewnych zmian w orzeczeniu OSD uznał radcę prawnego M. G. za winnego przypisanych deliktów dyscyplinarnych (pkt I i II orzeczenia WSD);
- 2) w zakresie jednego z czynów przypisanych przez OSD orzeczenie OSD zostało uchylone, a postępowanie w tym zakresie umorzone (pkt III orzeczenia WSD);
- 3) w konsekwencji WSD po wymierzeniu kar jednostkowych - wymierzył radcy prawnemu łączną karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego (pkt IV orzeczenia WSD)
- 4) orzeczenie OSD zostało utrzymane w mocy w pozostałym zakresie (pkt V orzeczenia WSD);
- 5) obrońcy obwinionego została przyznana kwota 738 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu płatna przez Krajową Izbę Radców Prawnych (pkt VI orzeczenia WSD);
- 6) od obwinionego radcy prawnego M. G. zostały zasądzone koszty postępowania odwoławczego w kwocie 3.000 zł płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie (pkt VII orzeczenia WSD).

Z rozstrzygnięciem w zakresie punktu VII nie zgodził się radca prawny M. G. (dalej „Skarżący”), wnosząc w ustawowym terminie zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Zaskarżonemu postanowieniu został postawiony zarzut naruszenia § 1 uchwały KRRP nr 86/K/2015 z dnia 20 marca 2015 r. poprzez zasądzenie od obwinionego kosztów postępowania w kwocie najwyższej z możliwych, tj. w kwocie 3.000 zł, chociaż z uzasadnienia orzeczenia nie wynika, aby sprawa była zawiła lub miała szczególnie rodzaj uzasadniający zasądzenie wyższych kosztów. Sprawa nie wiązała się też ze zwiększoną liczbą czy też czasochłonnością czynności procesowych i została rozpoznana na jednej rozprawie.

Jednocześnie - zdaniem Skarżącego - 90% uzasadnienia orzeczenia sprowadza się do przekopiowania zarzutów, aktu oskarżenia, orzeczenia I instancji oraz orzeczenia sądu karnego. Sprawa nie zawierała również szczególnie trudnego zagadnienia prawnego, a przed sądem odwoławczym nie przeprowadzono żadnych nowych dowodów osobowych. Niezależnie od wskazanych okoliczności Skarżący podniósł także, że wobec swojej bardzo trudnej sytuacji zawodowej, osobistej i finansowej, reprezentowany jest przez obrońcę z urzędu i nie będzie wstanie ponieść tak wysokiej kwoty za postępowanie odwoławcze.

Wskazując na powyższe Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie VII przez zasądzenie kosztów w wysokości 1.000 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

1. Tytułem wprowadzenia - w myśl art. 70⁶ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany, a ich wysokość wynika z Uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego (dalej „Uchwała”), podjętej na podstawie delegacji ustawowej przewidzianej w art. 70⁶ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Stosownie do § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały, wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w II instancji została określona w przedziale między kwotą 1.000 zł a 3.000 zł. W myśl § 1 ust. 2 Uchwały, *„ustalając wysokość opłaty, sąd bierze pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw i posiedzeń oraz rodzaj i stopień zawiłości sprawy”*

2. Argumentacja zażalenia w zasadzie sprowadza się do zanegowania zawiłego charakteru sprawy

wywołanej środkami odwoławczymi od orzeczenia Sądu I instancji oraz dodatkowo - zwrócenia uwagi na trudną sytuację finansową Skarżącego.

Odnosząc się do tych twierdzeń w pierwszej kolejności należy powołać się na okoliczności sprawy WO-10/21. Sprawa Skarżącego liczy obecnie (i liczyła na etapie rozstrzygnięcia przez WSD o kosztach postępowania odwoławczego) XV tomów akt. Samo uzasadnienie orzeczenia OSD zostało sporządzone na 37 stronach. Od orzeczenia Sądu I instancji zostały wniesione dwa odwołania - osobiste odwołanie Skarżącego oraz odwołanie obrońcy Skarżącego (zawierające łącznie 23 zarzuty zidentyfikowane przez WSD w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 7 lipca 2021 r.). Rzetelna kontrola odwoławcza wydanego przez OSD orzeczenia była zatem czasochłonna, biorąc pod uwagę już nawet samą objętość akt sprawy (w tym przeprowadzone przez OSD dowody z dokumentów). Sprawy tej nie można zakwalifikować jako prostej czy nieskomplikowanej. Wbrew twierdzeniom Skarżącego, charakter deliktów zarzucanych (przypisanych) Skarżącemu nie może być uznany za stereotypowy czy typowy, powtarzalny (którą to okoliczność potwierdzają wymierzone przez sądy dyscyplinarne obu instancji kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu). Z tych przyczyn skład orzekający w sprawie niniejszej stoi na stanowisku, że rodzaj i stopień zawłości sprawy uzasadnia wysokość kosztów zasądzonych od Skarżącego.

Ubocznie Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że także OSD (zasądzając za postępowanie w I instancji koszty postępowania w maksymalnej wysokości 3.000 zł) uzasadnił swoje stanowisko dużym ciężarem gatunkowym sprawy i wysokim stopniem jej skomplikowania oraz znacznym przekroczeniem najczęściej spotykanej czasochłonności sprawy dyscyplinarnej (k.2323). Tego rodzaju ocena, chociaż wyrażona w odniesieniu do postępowania pierwszoinstancyjnego, pozostaje aktualna także na etapie postępowania przed sądem II instancji.

3. Wobec wskazania w środku zaskarżenia także na trudną sytuację finansową Skarżącego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zwraca uwagę, że tego rodzaju okoliczność nie stanowi - w myśl Uchwały - przesłanki ustalenia wysokości kosztów postępowania dyscyplinarne. Sytuacja materialna dłużnika może ewentualnie stanowić podstawę określonych wniosków względem wierzyciela (Krajowa Izba Radców Prawnych). Tego rodzaju hipotetyczne wnioski dłużnika pozostają jednak poza zakresem niniejszego rozstrzygnięcia.

Z powyższych względów na podstawie art. 437 § 1 kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzeczono jak w sentencji.

O kosztach niniejszego postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.